

„щени свързки свързватъ нашия народъ, днесъ тъй зло-
„щастенъ“.

Послѣднитѣ думи отъ тази кратка рѣчь се изказаха съ трогателенъ, почти съ плачевенъ гласъ.

Царьтъ ги изслуша съ голѣмо внимание и, когато взе да отговаря, българскитѣ делегати съгледаха на лицето му капки *сълзи*. Дълбоко трогнати, тѣ му се повторно поклониха. Той пое думата отново и благодари за изказанитѣ чувства. Той имъ каза да не се отчайватъ, защото работата наскоро ще се свърши благополучно. Той прибави послѣ слѣднитѣ думи, които привождамъ тукъ буквално:

„Азъ обичамъ мира и желая да се свърши всичко „миролюбиво. Не зная, какво мислятъ да правятъ другитѣ, въ случай че Турция не приеме доброволно това, „що ѝ се прѣдлага, но азъ нѣма да се задоволя този „пжтъ съ голи думи и съ голи обѣщания. Ако работата „не се свърши миролюбиво, както азъ желая това отъ „все сърдце, и ако другитѣ се задоволятъ само съ думи, „ние ще призовемъ на наша помощъ Бога, ще тръгнемъ „напрѣдъ и ще изпълнимъ длъжността си. Съобщете „това, което ви казвамъ, на ония, които ви сж из- „пратили“.

Слѣдъ това царьтъ ни подаде ржка, ние му се поклонихме и се оттеглихме, покъртени до дълбочината и на душата си и на сърдцето си отъ царския приемъ и отъ царскитѣ *сълзи*.

Двадесетъ и седемъ години и повече сж се изминали отъ онова врѣме, но азъ като че да виждамъ още прѣдъ себе си благородното и симпатично лице на царя-освободителя, прошарено съ сълзи за българския народъ.

Поклонъ прѣдъ паметъта му!